

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad
105-106 årgang (2011-)2012

Indholdsfortegnelse

Formandens beretning	3
Lindefrokosten gennem årene	4
Klokkerberetning foråret 2011	5
Lindetalen 2011	8
Provstetale ved Indflytterfest	12
The Other Final – Regensens fodboldhold i London	15
Uglens 100 års jubilæum	18
Regensianersamfundets Sommerudflugt	22

At indfange Regensen

Igen i år kan Regensianersamfundets Blad nyde godt af både levende som døde regensianeres kunstneriske, oratoriske og journalistiske evner. Lindetale, Klokkerberetning og provstetale sidder (som sædvanlig) lige i øjet. Derudover har de levende regensianere, Uglesfar Kristoffer Albris og Sportsdirektør Jesper Jensen, bidraget med hhv. en fornem beskrivelse af Regensforeningen Uglens 100 års Jubilæum og en levende reportage fra Regensens azurblå fodboldholds eventyr i det engelske.

De mange gode billeder i dette nummer er taget af Morten Helmstedt og Mads Møller Langtved. Har man lyst til at se mere af Morten Helmstedts arbejde kan man kigge nærmere på: www.helmstedt.dk

Formandens Beretning

Af Regensianersamfundets formand,
Troels C. Petersen

Efterårets blade flyger i gaderne og et nyt Regensianersamfundsår (defineret som året mellem to generalforsamlinger) går på hæld. Billedet fra et blik tilbage indeholder fodbold i London, en tur til Rosenborg og en masse penge fra A.P. Møller-fonden.

Ved sidste generalforsamling overlod Nicolai Dyhr sin bestyrelsespost til Niels Kjær, der indtil da havde stået for Regensianersamfundets webside. Og det gør Niels Kjær så med fortsat entusiasme, hvilket virkelig kan ses på websiden. Se selv efter.

I det tidlige forår blev en ide fra Regensprovst Stuart Ward til virkelighed. Han havde nemlig en forbindelse til GoodEnough College i det centrale London og ville gerne etablere en venskabsforening. Men hvordan starter man lige en sådan? Naturligvis med en fodboldkamp! Lød det fornuftige svar, og lørdag d. 28. maj spillede Regensen (og fire døde spillere) en kamp mod/med GoodEnough Colleges meget internationale hold. Resultatet faldt i den grad ud til Regensens fordel. Turen og kampen er beskrevet i en artikel, som er at finde på vores hjemmeside og også i dette blad.

I løbet af sommeren fik Regensen også den glædelige nyhed, at ansøgningen til A.P. Møller-fonden var gået igennem, og at der dermed var 10.000.000 Kr. til renovation af hovedsageligt køkkener (oveni de 4.000.000 kr., daværende Regensprovst Eva Smith i sin tid fik fra samme fond). Arbejdet er startet og skal vare i over et år, men forhåbentlig kan Regensianersamfundet få en tur af de nye køkkener, når de står færdige i 2013.

Som traditionen byder sig det, blev opgøret 'Levende Vs. Døde' spillet fredag d. 9. September på Rosenborg eksercerplads, og jeg må med sorg beklage, at det blev en sejr til de levende på 4-2, som for tiden har mange virkelig gode spillere. En trøst er, at de med tiden alle vil ende på de dødes hold!

Weekenden efter, nærmere bestemt søndag d. 18. september var den årlige (sen)sommerudflugt, denne gang til et for Regensen 'hjemligt' sted, nemlig Rosenborg med efterfølgende dansk frokost på Regensen. Vi var i alt 35 personer, og museumsinspektør Peter Kristiansen formåede virkelig at levendegøre sin viden og levere Rosenborgs bedste anekdoter (se fotohistorie inde i bladet).

Frokosten var virkelig lækker, og der var RIGELIGT med mad. Så meget, at der også var nok til at bispise en del sultne regensianere, der med stort smil tog for sig af retterne. Og dermed undgik vi ikke blot spild, men levede samtidig op til det, som er et af Regensianersamfundets fornemste formål: nemlig at give tilbage til Regensen og dem, der nu bebor dens 100 værelser.

Regensianersamfundets
formand Troels C. Petersen

Linddefrokosten gennem årene

Af formand Troels Petersen

Sidste år besluttede Regensianersamfundets bestyrelse sig for, at få alle de tilgængelige Linddefrokostbilleder scannet ind på computer med det formål, at de ville blive bevaret og nydt som mange kommende generationer af levende som døde Regensianere. Det hele skulle gøres i så høj opløsning, at man kan udskrive og fremkalde billederne i stort format. Opgaven blev smukt løst af Christian Hjortkjær, der ikke blot scannede billederne, men også formaterede og beskar dem, så de er nemmere at bruge.

Samlingen er dog ikke komplet, idet der mangler enkelte år og perioder. Startende fra 1911 mangler der årene 1912, 1914, 1939, 1942, 1943, 1948, 1953, 1955-57, 1959, 1963-64, 1965-70, 1973 og sidst, men ikke mindst, 1996. Især perioden 1965-70 er ærgerlig, idet den ikke er fra en fjern fortid, men blot bærer præg af, at være mistet i Regensens tumultariske liv.

Hvis nogen skulle ligge inde med billeder fra de manglende år, må de MEGET gerne kontakte os, idet vi så gerne vil låne dem til

scanning. Krigsårene 1942-43 er det slet ikke sikkert eksisterer, idet der på det tidspunkt vist langt fra var fuld belægning på værelserne, og årsbilledet derfor muligvis ikke taget. Hvis nogen skulle ligge inde med viden herom (eller selvfølgelig billederne), så kontakt os venligst.

Sidst, men ikke mindst har vi fundet to udaterede billeder! Det ene er bragt nedenfor. Vores bedste gæt er, at det er fra 1908-10. Mere kvalificerede bud modtages også gerne.

Historien slutter dog ikke her, idet vi også gerne vil have skrevet navnene på de forskellige Regensianere på billederne ind, idet de udgør det bedste bud på en samlet alumnaliste de sidste 100 år. Regensprovst Stuart Ward spurgte mig, om en sådan eksisterede, og det er min intention ud fra navnene fra hvert år at lave et bud på en sådan liste.

Og dermed er den brave Christian Hjortkjær (hjulpet af den ligeså brave Maria Jørgensen) stadig i gang lidt endnu med projektet om at bevare Regensens kulturarv.

Hvornår er dette billede taget? Billedudvalgets bedste bud er ca. 1908-1910 men mere kvalificerede bud modtages med kyshånd!

D et er for fee' at være klokker

Af Line Vistisen og Benedikte Granvig, Forårsklokkeratet 2011

Man skal stå ved sine svagheder, og derfor indrømmer forårsklokkeratet 2011, Granvig og Vistisen hermed for Regensianersamfundet og hvem der ellers måtte falde over denne beretning, at det tog os omkring 2,5 minutter komme ud ad hoveddøren til Provsteboligen, efter indtagelsen af den navnkundige irske kaffe hin februar nat, hvor den evigt skinnende klokke blev vores for en kort stund. Det var ikke optimalt, og vi har muligvis vækket provstebørnene. Derudover skal det ikke være nogen hemmelighed, at vi fik klokken stjålet på ærlig vis til indflytterfesten, samt at vi ikke har

formået at jage gademusikanterne væk. Endvidere blev enkelte af de ellers velstegte kalvecu-lotter til Lindeballet muligvis skåret ud på den forkerte led under manglende supervision. Så er det sagt.

Med tiden fik vi dog knækket koden til døren, og således fulde af forhåbninger og portvin, og stærkt bevæbnet med gøglede gøgeunger (læs: indflyttere) kunne vi træde ud til et Regensforår, der bød på uhyre mange penge, uhyre meget regnvand, en ganske lille smule toiletpapir og ingen politianmeldelser.

Gøgeungerne lagde stærkt ud med et

Forårsklokkeratet 2011, Benedikte Granvig (tv.) og Line Vistisen, med provst Stuart Ward

fromt, men lidt naivt, ønske om at provokere regensianerne så meget som overhovedet muligt. Under temaet Cirkus Tabu - gør alt det du ikke må, tal om alt det, man ikke taler om - blev de gæve alumner således præsenteret for penisformede gulerødder og regnbueis, gravide, kæderygende linedansere, det meget moderne (og for klokkerne ukendte) ungdomsfænomen Chat-Roulette samt en Store Sal fyldt med savsmuld. Sidstnævnte viste sig at være en stor fordel i forhold til søndagsrengøringen, da det tog det værste af efterladenskaberne fra den uundgåelige madkamp.

Foråret blev lokket frem med en forårskoncert af uhørt høj kvalitet (Regenskoret fik faktisk publikum til at græde) og en fælt hyggelig påskefrokost i gården arrangeret af fægtemesteratet og snapselaug.

Ud fra devisen at forudsigelighed er sundt, lod vi Lindefrokosten udfolde sig som traditionen byder det med overdådigt frokostbord, stride strømme af snaps fra Regensens Snapselaug, vandkamp, ekspressiv dans, alment kaos og klager fra direktøren af Rundetaarn. Som sædvanligt var også denne fest årets bedste.

Den regensielle ånd blev i løbet af semestret stimuleret af tre slåbrokker; afgående Ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, der berettede om borgernes (mis)tillid til forvaltningen

og om, hvordan han måtte sende 100 hækledede grydelapper tilbage til en taknemmelig borger pga. strenge regler om gavemodtagelser. Han blev fulgt af Lene Høst Madsen, der fortalte om Metroudgravningerne i Indre By, og imponerede de historiebevidste regensianere med billeder af nogle meget gamle hjulspor. På falderebet og i et forsøg på at være hamrende aktuelle, fik Regensen besøg af USA-analytiker, Mads Fuglede, der fortalte om den udvikling USA har været igennem siden 11. september 2001.

Den regensielle pengepung blev ligeledes i høj grad stimuleret, da flere års ansøgningscirkus omsider bar frugt, og Regensen fik bevilliget 10 millioner kroner fra Mærsk Fondet og dermed kan begynde den længe ventede opdatering af Regensens køkkener – et byggeprojekt, som det nu afgåede og meget uhandy klokkerat ser frem til at følge fra sidelinien.

Til Lindeballet havde Klokkeratet diktatorisk krævet jordbærkage og bearnaisesovs. Omend vi overvejede at lade den sublime dyppelse fungere som midnatsgæst, valgte vi dog at supplere op med den ukendte, men uovertrufne DJ TromPeter, som spillede swingmusik så englens dansede natten lang, eller i hvert fald indtil Lanciers-hungrende hoffister fik erobret musik-anlægget.

I formodningen om at ugen, hvor der er

Roskilde Festival er årets roligste på gården, tog klokkeratet glade og ubekymrede afsted for at lege hippier. Lidet vidste vi, at den navnkundige syndflod á lørdag d. 2. juli skulle oversvømme vor stakkels fægtstue. Lykkeligvis var de få regensianere, der blev tilbage og altid trofaste Finn og Martin snarrådige nok til at redde, hvad reddes kunne fra vandmasserne - og

lykkeligvis dækker forsikringen, så vi snart igen kan krybe i ly for vinteren og se østeuropæiske smalfilm fra 70'erne i vores kære stue.

Således har vi med lettet hjerte givet klokken videre til et fortrinligt efterårsklokke-
rat, og vil nu finde slumretæppet frem, gå i hi i en lænestol og se en hulens masse tv.

Ærbødigst, Forårsklokkeratet 2011

Lindetale 2011

Af lindetaler Lise Mansfeldt Faurbjerg, Ugle (og DTU'er)

Provst! Portner! REGENSIANERE!
DTU hilser KU!

Med fare for, at en regensloyal og i nogle regensianeres øjne diktatorisk frk. Flagmand i harme hænger mig op i flagstangen som en lille Ida, vil jeg udnytte den tillid, som klokkerne har vist mig som Lindetaler til at sjøfle Københavns Universitet. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg går på DTU. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg elsker beton. Og det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at vi på DTU arbejder dobbelt så meget for halvt så mange point, som alumner på KU gør.

Derfor er min færden på DTU et godt udgangspunkt for en analyse af Regensen som

en del af KU. Man kunne vel nærmest sige, at Regensen er et slags metainstitut på tværs af alle de klassiske discipliner. På Regensen kan man studere den studerende; man kan studere den studerede. Man kan studere, hvordan akademien er en disciplin, der definerer et lille, men hårdført segment: Regens-segmentet. Men hvad er det her Regens-segment så? Jo, når jeg kommer hjem efter en lang dag i selskab med fiberarmeret beton og nulenergihuse, så bliver jeg mødt af repræsentanter for Regens-segmentet: Dovent henslængt på de københavnergrønne bænke smalltalkes der om stort og småt fra hverdagen. En lacaniansk psyko-

Årets lindetaler, Lise Mansfeldt Faurbjerg, giver regensianerne tørt på.

analyse af byrummet i Vanløse sniger sig ind mellem ophedede diskussioner om det etisk forsvarlige i at holde loppemarked på bonede gulve. Lix-tallet er til tider så højt, at det griner ned til Rundetårn, der med sine sølle 41 m ikke er i nærheden af at lege med de store børn på Regensen.

Der er altså en helt egen og sælsom kultur på Regensen. Vores provst ville med sin indre dingo måske endda være fristet til at opfinde et begreb som "regensiality" for at beskrive den specielle stemning, som hersker herinde. Det vil jeg ikke – jeg er fra Jylland, og dér kalder man en spade for en spade, en skovl for en skovl og en regensianer for en flaneur. Og så alligevel – flaneuren går tilbagelænet og betragter køligt sine urbane omgivelser og den tid, han lever i. Det er ikke altid tilfældet for regensianeren. Med god hjælp fra spidse albuer kommer regensianeren ud i det virkelig liv og polerer CV'et så meget, at det måske endda ender med et kontor på Rådhuspladsen med hvad dertil hører af bling-bling-smykker til halssn.

Men selvom udsigten fra det arkimediske punkt på DTU for det meste giver et nogenlunde homogent blik ud over det regensielle landskab, så er det jo tydeligt selv for betonignoranter, at der er fraktioner i den akademiske idyl. Man kan vel nærmest nævne den ældgamle strid: Skal man bruge fodnoter eller slutnoter? Ung-regensianerne i breezerlauget holder på fodnoter: De er for utålmodige til at

vente på først at få spændingen om den literære kilde afsløret til allersidst – og de er for resten også gået død efter alt for meget sprutbudding længe inden de overhovedet kommer til konklusionen. Den regensielle Amish-fraktion med forkærlighed for provinsens krydderurter holder i stedet stærkt på slutnoter. Så forstyrres de ikke i læsningen undervejs af irriterende, bedrevidende teoretikere, hvis geni er noget overvurderet.

De interne magtkampe er altså hverdag på Regensen. Nogle gange går det så vidt, at ganske uskyldige væsener som køleskabe blive taget som gidsler. Metoderne inspireres af guerillabevægelser, men tages op på et helt nyt niveau, hvor retorik blive det skarpeste våben. Jeg kommer næsten til at tænke på "Fluernes Herre", hvor magtkampene definerer overlevelsen. Hvor Regensens grisehoved gemmer sig, ved jeg ikke – men efter fest i Døde Poeters Klub i Musikkælderen i december lå der i flere dage et smukt torskekadaver, hvis hoved forblev utroligt livagtigt i de mange dage, det tog værten at få ryddet op efter sig. V-Institutionens hjerte krympede sig hver eneste gang torsken kiggede bedrevidende op fra sit rippede fad, men med tiden blev det også en spænding i hverdagen: "Er Torsk der i aften, når jeg kommer hjem? Vil Han mon dele sine hemmeligheder og visioner med mig i dag?".

Men torskevisdom eller ej – Regensen er carte blanche til sære fremmedord og sætningskonstruktioner, som får selv Saussure til

at ryste opgivende på hovedet. Og vi ingeniører bliver en lille smule blanke i blikket, når en indskudt sætning i en bisætning indeholder hovedpointen i et budskab. Derfor kan det også nogle gange være hårdt at springe op på den regensielle karrusel og følge med i det hæsblesende tempo. Nogle gange kan det være hårdt at finde sin plads i en familie på over 100 mennesker. Særligt når den første, magiske indflyttertid er gået, og man skal til at definere sig selv som regensianer: Man forventes at kende alle. Man forventes på egen hånd at kunne finde op til Homoloftet. Man forventes at være en kapacitet, et potentiale og ikke mindst at være en aktie på den regensielle rygtebørs. Indskrivningen på KUs metainstitut er i modsætning til alle de andre "rigtige" institutter en fuldtidsbeskæftigelse – og den sætter ikke kun den enkeltes faglighed på spil, men er en investering af hele regensianeren person.

Det regensielle liv kan være både hårdt og smukt, kort og langt, men ligegyldigt hvad, så bliver det regensielle liv bliver levet mens det er. Og måske tager man også Regens-livet med sig ind i Regens-døden: Det virker i hvert fald, som om vi ikke rigtigt kan slippe af med nogle af de gamle røvhuller, som har klamret sig til Den Røde Gård og slået knuder på sig selv for at kunne bo i kosteskabe – bare fordi kostene blev brugt til at feje Regensen. Og når de så yderligere grundlægger en regensiel udslusningsanstalt for virkelighedsskræmte røvhuller, så ved man, at den regensielle infektion er al-

vorlig. Men måske bliver vi alle sammen smittet med den regensielle infektion. Endda så meget, at det ikke kan kureres med desinfektionsmiddel ved samtlige håndvaske og debatter i både interne og eksterne fora. Et eksempel på denne livslange infektion fandt jeg, da jeg for nyligt snakkede jeg med Frede Ellitsgaard. Han er 88 år, bor på Østerbro og tidligere regensianer.

Det hele kom sig af, at Uglen holder 100 års-jubilæum til sommer. Vi har arbejdet intenst for at finde frem til gamle Ugler, og den målrettede taktik har været mastereret af Uglens mand hos De Radikale: Find alumnelister for de sidste 70 år. Slå alle op på Krak. Ring til dem og spørg om de var Ugler. Inviter til fest. På den måde har jeg fået snakket med mange gamle regensianere, men særligt samtalen med Frede er blevet hos mig. Vi fik lynhurtigt på plads, at Frede ikke var Ugle. Så jeg var næsten allerede ved at indtaste nummeret til næste navn på listen, da Frede afbrød mit standardfarvel med et: "Men Lise, åh, det var nogle fantastiske år på Regensen – har du tid til at høre om hvorfor?". Det blev sagt i ét åndedrag, og jeg kunne ikke afslå. Og så fik jeg historien om den unge Frede fra provinsen – den yngste i en søskendeflok på ni og født til at være landmand. Men Frede ville være præst! Så han tog sin bibel under armen og flyttede til København og fik værelse på Regensen. Det var i 1944, mens Tysken belejrede byen. Den regensielle festivitas lod sig dog ikke påvirke: Man drak

pullimut og festede på trods af hårde studier. "Men Lise, der er én ting, jeg aldrig rigtig forstod: Hvorfor man dog altid skulle smadre så meget porcelæn? Det var mig ubegribeligt, også selvom pullimutten vel gjorde sit."

Så når ingeniøren står på DTU på Lundtoftesletten i Lyngby og kigger ind mod København er der altså masser at sjofle ved Regensen. Men der er bare den ting ved sjoflinger, at de egentlig er et udtryk for kærlighed. En sjofling bliver godt nok leveret med skarpe ord, men skarpheden bør være et dække over det bløde hjerte, som sjofleren har for den sjoflede. Sjoflingen udstiller ikke kun den sjoflede, med erkender samtidig, at det kunne vi sgu alle sammen have gjort. I min naive verden er en sjofling mere en hyldest end en irettesættelse. Og den naivitet er jeg stolt over, og jeg har tænkt mig at lade den følge mig i min Regensgrav.

Jeg ville ikke bytte Regensen og jer regensianere for noget i verden.

(En skål udbringes til ære for Frk. Lind)

(Dette blev improviseret efter skålen: Så frk. Flagmand: Hvis du stadig føler dig trådt over tærne som regensianer, så vil jeg betragte det som en ære at få lov til at dingle i flagstangen. Ligesom Ida fra Lønneberg har jeg altid været fascineret af at se verden fra et andet perspektiv.)

Tale ved Indflytterfest, 'Circus Tabu'

den 27. marts 2011

Af Regensprovst, Stuart Ward

Kære Indflyttere, kære alumner

Indledningsvis vil jeg lige sige tak – på vegne af provstinden og mig selv – for invitationen til dette semesters indflytterfest. Og på vegne af de 2 provstebørn, Oscar og Amelia, vil jeg også sige tak for invitationen, selv om de ikke kunne være med. Deres fravær i aften skal ikke misforstås – det er udelukkende, fordi de har besøg i denne weekend fra nogle gode venner som de kun sjældent ser, og derfor valgte de selv at springe festen over. Det er slet ikke fordi mor og far var bange for, at deres blåøjede barndom og evige uskyld vil blive skyllet væk af jeres kreativitet med festens tema: Circus Tabu. Det var først efter tirsdagens afsløring, at vi overhovedet blev bange for det.

Hvorfor taler vi om tabu? Hvorfor bruger vi sådan et koncept, og hvor har vi det fra? Tyskerne bruger det også (Tabu), men vi har det ikke direkte fra dem. I Frankrig siger man 'tabou' men det var heller ikke dem, der først fandt på det. Hvis man går ind i google translator (et vigtigt redskab for en provst med anden etnisk baggrund) finder man, at samtlige Europæiske sprog bruger en eller anden variation af 'Tabu'. Selv i Finland, hvor sproget ligger så umådelig langt væk fra resten af Europa, bliver du forstået, hvis du taler om Tabu (de har sikkert en mærkelig udtale). Ordet synes at være det samme overalt.

Det var den engelske opdagelsesrejser, Captain James Cook, der bragte begrebet 'tabu' med hjem fra sin tredje rejse i Stillehavet i 1770'erne – ikke så længe efter han havde opdaget det vidunderlige land, han kaldte New South Wales. Og det var netop mens han besøgte Tonga øerne (lige i nærheden af Fiji), at han blev den første Europæer til at høre om 'Tapu'. Og det skete den dag, han inviterede den lokale befolkning til frokost. Hvis jeg lige må citere fra hans journal: d. 3. juni 1777:

Ingen af dem vil sætte sig, eller spise noget som helst. Da jeg gav udtryk for min overraskelse, sagde de, at det hele var 'Taboo' – et meget omfattende udtryk, som generelt betyder at noget er forbudt.

Men hvorfor skulle europæere tage hele vejen til Tonga for at finde et låneord, der

beskriver noget, som vi allerede kendte i forvejen? Europas histories er gennemsyret med religiøse, sociale og kulturelle 'tabuer'. Før James Cook var vi godt dækket ind med ord som 'forbud', 'blasfemi', 'ulovlighed', 'kætteri' og alt mulig andet. Hvad skulle 'tabu' bidrage til vores sproglige univers?

For mig at se, handler det om oplysningstidens fascination af fornuften som noget, der skulle kendetegne Europa i spejlet af det koloniale sammenstød.

Cook personificerede mødepunktet mellem oplysningen og kolonialisme – en tid hvor menneskets lyse, åbne, fornuftige side – vores evne til at ræsonnere – blev opdaget og dyrket på baggrund af dens modsætning – en mørk, lukket overtro, som fandtes derude.

Cook var en af de første opdagelsesrejsende, der blev sendt af sted til Stillehavet primært for videnskabens skyld – fordi det pludseligt var interessant, at der overhovedet fandtes

folk som Tonga Islanders med deres mærkelige, mørke vaner.

Deres Tapu var ikke blot udtryk for et almindeligt forbud, men et eksempel på det irrationelle forbud. Et forbud, der ingen fornuftig forklaring bag sig har.

Og det er netop Cooks oprindelige definition, der stadig kommer til udtryk i dag, når vi taler om tabuer. Det er ikke hvilket som helst forbud, der er tabu. Et tabu er mørkelagt, det er primitivt, instinktivt... der er ingen der kan huske dets fremkomst – ikke rigtig nogen, der kan svare fornuftigt på hvorfor eller hvornår.

At vi netop skulle ud og hente sådan et udtryk fra den fjerne side af kloden, og at det nu sidder fast i vores sproglige bevidsthed, siger meget mere om os selv – vores selvopfattelse som oplysningens opfindere – end det egentlig siger om Tonga.

Her på Regensen har vi utrolig mange tabuer – en hel verden af irrationelle forbud, som

vi aldrig sætter spørgsmålstegn ved. Og det er kun godt. Vores tabuer er et udtryk for alt det, som adskiller Regensen fra et hverdagskollegium. Vores tabuer understreger, at vi stammer fra en mørk tidsalder, langt før den store åbenbaring der bragt lyset frem i det sene 1700-tal, et lys som aldrig trængte helt herind. Vi har vaner, traditioner, foreninger og ritualer, der er så ældgamle, at ingen rigtig kan forklare, hvorfor vi er, som vi er.

Kære indflyttere: Velkommen til Tonga!! I er lige som James Cook i 1770'erne. I skal navigere en sikker sejlads gennem mørket. Gennem Regensianer-øernes primitive foreningskultur, med dens uundgåelige irrationelle tabuer. I vil blive konfronteret med en masse usynlige grænser, og I skal forholde jer til utallige tabubelagte problemstillinger.

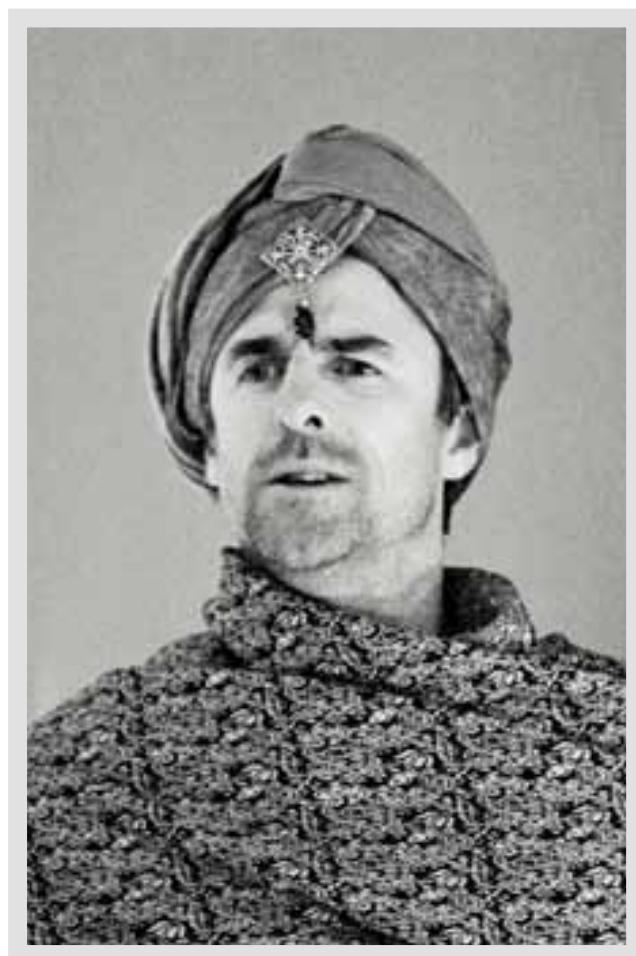
Problemstillinger som: Hvilket regelsæt gælder, når man skal ud og stjæle relikvier? Hvornår må man citere fra klokkerprotokollen i Universitetsavisen? Og så er der ting, der er så tabubelagte, at jeg næsten ikke tør sige det: Så som: hvor mange Ping'er skal inviteres til embedsmandsmiddagen? (og i det hele taget,

når det drejer sig om Ping, har man det evige spørgsmål: Hvor mange er for mange?)

James Cook's tredje togt til Stillehavet viste sig at være hans sidste. Der findes en gammel myte som fortæller, at efter Tonga sejlede han videre til Hawaii, hvor de lokale indbyggere viste lidt mindre gæstfrihed, stjal hans robåd og spiste ham til aftensmad. Manden der introducerede 'tabu' til den Europæiske leksikon, blev ifølge myten offer for det største tabu af alle.

Bare rolig. Hvis I kan love os, at I vil gøre jer umage for at bære vores traditioner og tabuer videre, kan vi mere eller mindre garantere, at I ikke kommer til at dele Cooks skæbne.

Skål og velkommen.

The Other Final: GoodEnough sv. Regensen

Af Sportsdirektør Jesper Jensen og hired-gun Troels Petersen

De helt store linier fra trukket op i London lørdag d. 28. maj 2011. To legendariske fodboldfinaler skulle spilles samme dag, begge om håneretten på tværs af den Engelske Kanal. Kontinentet vandt dem begge!

Hvordan starter man en venskabsaftale mellem kollegier? Og her taler vi ikke bare om at bi-lægge stridigheder med Ehlers eller Borch, men en international (og kongelig) forbindelse!

Regensens provst, Stuart Ward, havde svaret, idet han ikke blot har boet på GoodEnough College i det centrale London (som er det tætteste man kommer et kongeligt kollegium i England), men også havde opskriften på en start – hvad med en venskabelig fodboldkamp?

Ideen blev søsat og resulterede i, at 17

gæve regensianere (deriblandt et par døde og en enkelt fra Borchs!) drog af sted over den Engelske Kanal. Selv Stuart fløj ind fra kronkolonien Hong Kong for at overvære denne første dyst mellem de to kollegier.

Vi kunne desværre ikke spille kampen på Wembley Stadion, idet en anden finale (den i Champions League) skulle spilles der mellem to andre hold (FC Barcelona og Manchester United), og ligesom Messi og Co. var Regensens hold også lidt spændt på kampens udfald, ikke

Det handler ikke om at vinde, men om at se godt ud, mens man gør det. Regensens fodboldhold udviser storsind ved at posere med taberne fra GoodEnough College.

mindst da der gik rygter om, at GoodEnough havde en tidligere islandsk landsholdsspiller på deres hold!

Efter at være blevet vel modtaget og indlogeret på GoodEnough College, gik fredag aften med taktikmøder diverse steder rundt i Londons natteliv. Morgenen efter var der stor brunch i en klassisk engelsk sal, som i størrelse (men ikke i charme) mere end matchede Regensens Store Sal.

Alvoren (og de sidste spillere) begyndte at indfinde sig. Lidt før middagstid samledes vi

alle, mødtes med holdet fra GoodEnough, og tog en bus ud til banen, som vi skulle spille på. Det skulle vise sig, at det var en kunstbane, hvilket de færreste fra Regensen var vant til at spille på, så vi var virkelig på udebane.

Men aldrig har et Regenshold været så motiveret, og aldrig har der været så seriøs en opvarmning! Taktikken blev lagt, positionerne besat, og så stod vi der overfor et totalt ukendt hold mod/med hvem alle resultater var mulige.

"Jeg har aldrig haft så lidt ide om, hvad odds er!", var ordene fra en tidligere sportsdirektør,

da kampen blev fløjtet igang af GoodEnough dommer (og dean) Roger Llewellyn, som i sine velmagtsdage som dommer blandt andet har dømt en kamp med Arsenal. Og i overskyet vejr og temmelig frisk vind startede slaget. Regensens midtbane ledet af sportsdirektør Jesper Jensen fandt hurtigt melodien, og banens uvante jævnhed gav mulighed for at spille i små trekanter - med succes. Da Regensens spillere samtidig løb godt for hinanden og vinden gjorde det svært for GoodEnoughs spillere at få bolden frem på banen, var det ikke overraskende, da Regensen efter 10 minutters spil scorede. Dette gav blot mere blod på tanden, og modiggjort af første scoring rykkede Regensen frem på banen. Det blev et sandt stormløb, og GoodEnoughs forsvar var ingen match mod Regensens velsmurte azurblå fodboldmaskine. Da halvløst fløjtet lød, stod det 8-0!

Nu var det jo ment som en venskabelig kamp, og der var derfor bred enighed om at lade et par af Regensens spillere skifte trøje. Det endte med at blive sportsdirektør Jesper, målmand Angantyr og Regensianersamfundsformand Troels, som skiftede.

Det skulle vise sig at gøre anden halvleg mere jævnbyrdig, og selv om Regensen stadig havde overtaget, så formåede GoodEnough at følge med til stillingen 2-2 med 10 minutter igen. Men der slap kræfterne op, og i de sidste minutter cementerede Regensen sejren til ialt 11-2.

Resultatet til trods bød postkampen på vir-

kelig god stemning, champagne og fællesbillede, og i bussen tilbage stod den på historier og indtryk. Tilsyneladende havde GoodEnough håbet, at Regensens taktikmøder sent fredag aften ville have sat sit præg, og det var deres plan at pakke sig lidt og holde målet frit de første 20 minutter!

Arrangementet var så velforberedt af GoodEnough, så der efterfølgende var middag og øl for begge hold i GoodEnoughs bar, hvor også den anden finale (FC Barcelona vs. Manchester United) blev vist på storskærm. Væddemålene gik lystigt frem og tilbage, ligesom tørstige sjæle til baren, og det var måske over denne fælles event, at ideen om at starte en venskabsforening mellem to kollegier med en fodboldkamp fungerede bedst. Efter kampen fortsatte selskabelighederne i den nærliggende studenterbar, og derfra blev der givet input til, hvilke af de omliggende barer der mødte standarden.

Det var et rustent, men fattet Regenshold der søndag morgen samlede stumperne sammen og takkede vores værter for opholdet på GoodEnough, ikke mindst Erik Chavez, som havde været vores guide det meste af tiden. Og i lufthavnen matchede vi meget godt Barcelonas fans, som også var lidt slidte, men tilfredse med deres kamps udfald.

Uglen fyldte 100 år

Af Uglefar Kristoffer Albris

Historiens vingesus indtog salæ d. 27 august 2011, da Regensforeningen Uglen holdt sin 100 års fødselsdag på storslået vis. Som Regensens tredjeældste forening var der da også en del at fejre, i og med at Uglen har præget gårdens virke til det bedre med sin store visdom igennem sin lange levetid.

Der var mødt 55 gæster op på aftenen, som startede med velkomstdrinks i biblioteket og kort rundvisning på Regensen, inden forsamlingen gik til bords. Samlet repræsenterede de fremmødte et tidsmæssigt spænd fra 1946 frem til i dag, hvilket gav et meget nuanceret billede af foreningens og Regensens

En aldrende ugle giver en levende ungule en intergenerational krammer til Uglens 100-års jubilæum.

nyere historie. Spredningen indbød også til at reflektere over, hvor stor en udfordring det er at genkalde en form for kollektiv foreningshukommelse, og hvor hurtigt man kan komme til at opfatte traditioner som værende tussegamle, om end mange kun har et enkelt årti på bagen.

Efter flere gode taler og sange skrevet til lej-

ligheden, blev samtlige Ugler hevet ned i porten for at optage den nyeste ungule, Mikkel Abrahamsen. I skæret fra en ugle projekteret op på Rundetårn kunne alle glædeligt byde Mikkel velkommen og herefter stille op til fællesbillede i Store Sal.

Aftenen blev behørigt afsluttet med et visit fra foreningen PIP, som måtte ned på knæ og

lovprise Uglens storhed, mod at kunne få deres lårbensknogle tilbage, som snedigt var blevet stjålet af ugle Lise Mansfeldt en uge forinden. Dette resulterede i en prægtig lovprisning af Ugle, som på fin vis hørte aftenen sig til.

Regensianersamfundets sommerudflugt 2011

Af Niels J Willumsen, kasserer

Regensianersamfundets (sen)sommerudflugt 2011 gik i år til et sted, som ligger Regensens hjerte (og beliggenhed) nær, idet vi i år havde fået arrangeret en specialrundvisning ved museumsinspektør Peter Kristiansen af selveste Rosenborg.

Forevisningen fandt sted søndag d. 18. September og bød på mange spændende historier og anekdoter fra Rosenborgs historie.

Efterfølgende fulgte en delikat frokostbuffet i Regensens Lille Sal ved Regensens egen kok og Regensianersamfundets efterhånden faste madmor, Kristina Neel.

Regensens nye provst, Stuart Ward, deltog ligeledes i frokosten, hvor han ganske kort kunne fortælle om en vis aldrende skibsredder og hans storsindede legatdonation til Regensen på 10.000.000 Kr.

Museumsinspektør Peter Kristiansen fortæller om Rosenborg beliggenhed og funktion som koklonihavehus for Kong Chr. firtal

Formand Petersen byder Samfundets medlemmer velkommen til Rosenborg Slot

Samfundet besigtiger Riddersalen på 1. sal.....

.... med de berømte søvløver (ikke søløver!).

Samfundet i Skatkammeret

Morten Jannik Bjerrum har lagt brillerne og inspicerer den nye kongekrone

Den ældste kongekrone i Skatkammeret

Under frokosten: Provsten orienterer om Hr. Møllers gave til Regensen

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere.

De tre første år efter at man er flyttet fra Regensen, er man gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Troels Petersen.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året.

Send en e-mail til Troels C. Petersen på petersen@nbi.dk, hvis du endnu ikke er medlem!

www.regensianersamfundet.dk

Formand:

Troels C. Petersen – petersen@nbi.dk

Kasserer:

Niels Willumsen – nwillumsen@aki.ku.dk

Redaktør:

Kristoffer Holm Pedersen – krisped@hotmail.com

Webmaster:

Niels Kjær – nillerk@gmail.com

Bestyrelse:

Hans Steenberg

Niels Kjær

Poul Petersen

Thomas Grane